

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У. 1360/16
31.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катариниом Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Стамбене зграде у улици ... бр....., ..., чији је правни следбеник Стамбена заједница у ул. ... бр....., коју заступа законски заступник председник Скупштине станара (сада Стамбене заједнице) А.А. из ..., улица ... бр....., кога заступају пуномоћници Мирјана Недељковић и Аља Мићић, адвокати из Београда, Илија Гарашанина бр.33/5, против туженог Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда – Сектора за другостепени управни поступак, ради поништаја решења XXI-05 број 351.1-255/2015 од 07.12.2015. године, са заинтересованим лицем Б.Б. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Владан Богићевић, адвокат из Београда, улица Патријарха Варнаве бр.30, у предмету грађевинском, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужилац Стамбена зграда у улици ... бр....., да заинтересованом лицу Б.Б. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 42.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за грађевинске и комуналне послове и инвестиционо пројектовање Управе Градске општине Нови Београд број: VIII-351-380/15 од 14.07.2015. године, којим решењем је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења и то: решења Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Општинске управе Нови Београд број: III 351-190/99 од 16.12.1999. године, којим је одобрено инвеститору Б.Б. из ..., ..., извођење радова на претварању и адаптацији заједничке просторије – оставе П=13,98 м² и дела пасажа П=27,30 м², у пословни простор П=38,73 м², у приземљу стамбене зграде у ..., ... бр.... и решења Одељења за

грађевинске, комуналне и инспекцијске послове Градске општине Нови Београд, број: III-351-70/03 од 17.04.2003. године, којим је истом лицу одобрена употреба пословног простора површине 38,73 м², у приземљу стамбене зграде у ... бр. ... у ..., добијеног претварањем и адаптацијом заједничке просторије – оставе П=13,98 м² и дела пасаж П=27,30 м², у пословни простор П=38,73 м², у приземљу стамбене зграде у ... бр.... у ..., према записнику Комисије за технички преглед Градског завода за вештачење Г-42/03 од 18.02.2003. године.

У тужби којом је покренуо управни спор поднетој Управном суду препорученом пошиљком преко поште дана 27.01.2016. године, тужилац, преко законског заступника, оспорава наводе туженог изнете у оспореном решењу, истичући да првостепени и другостепени орган погрешно изводе закључак да нису испуњени услови за оглашавање предметних решења ништавим, иако је судском одлуком утврђена ништавост уговора и анекса уговора на основу којих су спорна решења и издата, и то правноснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П.бр.2925/00 од 18.11.2009. године. Указује да подносилац захтева за издавање грађевинске дозволе, а касније ни употребне, није имао имовинско-правни основ за доношење спорних решења и да нису били испуњени законом прописани услови за доношење спорних решења, са ког разлога исти и нису могли бити ни донети. Ово због тога што је заједничка просторија која је била предмет адаптације власништво свих станара Стамбене зграде у ... бр.... и иста никада није била дата на коришћење Б.Б., коме је издата грађевинска и употребна дозвола за адаптацију заједничке просторије и претварању у пословни простор. Сходно наведеном, према мишљењу тужиоца, Б.Б. није ни могао бити инвеститор – подносилац захтева за издавање грађевинске дозволе, нити је могао бити странка у поступку издавања грађевинске дозволе који се води у Одељењу за грађевинске и стамбено-комуналне услуге под бројем 351-190/99, па ни у поступку издавања употребне дозволе који се водио пред истим органом под бројем 351-70/03, с обзиром да је право на адаптацију заједничке просторије могао имао само власник или носилац права коришћења заједничке просторије, а која права Б.Б. никад није стекао. Позивајући се на одредбу члана 27. став 1. тачка 2. Закона о изградњи објеката, који је важио у време издавања грађевинске дозволе, тужилац истиче да је доказ о праву својине, односно праву коришћења, у конкретном случају, у поступку издавања грађевинске дозволе, који се водио пред првостепеним органом у предмету број: 351-190/99, по захтеву Б.Б., био је предметни уговор оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов.бр.6188/98 од 15.09.1998. године и анекс тог уговора овереног пред истим судом под Ов.бр.4555/99 од 02.07.2009. године, који нису производили правну снагу, с обзиром да је правноснажном судском одлуком утврђена њихова апсолутна ништавост. Стога тужилац закључује да ако су цитирани уговори и анекс уговора противни императивним прописима и као такви апсолутно ништави, то је и управни акт који је донет на основу таквих докумената, противан принудним прописима и апсолутно ништав. Последица утврђивања ништавости јесте повраћај у претходно стање, па би ништавост једног акта, у конкретном случају уговора и анекса уговора, производила и ништавост других аката, у конкретном случају одобрења за изградњу и одобрења за употребу објекта, за чије издавање је основ представљао ништав акт. То практично значи да извршење наведене судске одлуке уствари представља оглашавање ништавим спорних решења, а доношењем решења чији се поништај овом тужбом тражи, те да управни орган противно закону одбија да поступи

по правноснажној судској одлуци. Позивајући се на пресуду Врховног суда Србије Убр.8190/05 од 12.01.2007. године, према којој су испуњени законски услови за оглашавање ништавим управног акта, када је оглашено ништавим или утврђена ништавост аката који је представљао правни основ за издавање одобрења за изградњу, те код чињенице да Б.Б. није имао имовинско-правни основ у складу са чланом 2. и 7. став 2. Закона о изградњи објеката, то тужилац сматра да исти није ни могао бити инвеститор, а тиме ни странка у поступку издавања грађевинске дозволе, већ је странка у поступку могао бити власник или корисник заједничке просторије, дакле, у конкретном случају Стамбена зграда у улици ... у ..., која такав захтев није ни поднела, нити се са истим накнадно сагласила. Тиме постоји и разлог за оглашавање решења ништавим предвиђен чланом 257. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку. Ово због тога што чињеница да су уговор и анекс уговора који су представљали основ за доношење спорних решења и без којих решења не би било ни издато, оглашени ништавим, повлачи и ништавост решења која су донета на основу ништавог правног акта и као таква не могу опстати и производити правну снагу, већ се морају уклонити из даљег правног промета. Са наведених разлога предлаже да се тужба уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу, преко пуномоћника, оспорило наводе тужбе у целости, сматрајући да је тужилац потпуно погрешно закључио правну природу утврђења ништавости уговора и анекса уговора који су представљали основ за добијање грађевинске дозволе овде заинтересованог лица. Наиме, заинтересовано лице Б.Б. се као власник предметне пословне просторије уписао као власник предметног објекта, најпре у земљишне књиге, а након тога у поступку излагања на јавни увид података о непокретностима, и у катастар непокретности. Сматра да нису испуњени услови из члана 257. став 1. тачка 1. до 5. Закона о општем управном поступку за оглашавање решења ништавим, наводећи да су управни органи у предметном управном поступку детаљно анализирали неоснованост захтева заинтересованог лица, осврћући се на разлоге предвиђене за улагање захтева за понављање поступка, те правилно закључили да доношење решења којим се одобрава извођење радова и решења којим се одобрава употреба изведених радова, не садрже никакве неправилности које су по некој изричитој законској одредби предвиђене као разлог ништавости. Осим тога, тужилац ниједним својим наводом није довео у сумњу законитост решења донетих у управном поступку, нити је доказао да је њиховим поступањем повређен закон на његову штету, нити било које друго његово право. Предлаже да се тужба одбије, а тужилац обавезе да заинтересованом лицу накнади трошкове управног спора, опредељујући исте за састав одговора на тужбу у износу од 36.000,00 динара, увећан за износ такси за одговор на тужбу.

Уз поднесак од 11.05.2017. године, пуномоћник заинтересованог лица је суду доставио пресуду овог суда 4 У 385/15, указујући да се у том предмету ради о истим странкама, истом правном основу и о истим чињеницама као и у предмету 20 У 1360/16.

Управни суд је дана 31.05.2017. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, за кога се јавила адвокатски приправник Деса Радованац, а у одсуству уредно позваног туженог органа, сходно одредби члана 38. истог закона.

Пуномоћник тужиоца је у речи на јавној расправи прецизирала тужбу у погледу назива тужиоца, у складу са Законом о становању и одржавању зграда (“Службени лист РСЈ”, бр.104/16), јер је назив „Стамбена зграда” промењен у назив „Стамбена заједница” тако да се као тужилац означава „Стамбена заједница у улици ... бр....”, који је овде правни следбеник тужиоца. Изјавила је да остаје код навода из тужбе и у тужби истакнутом захтеву. Оспорила је све наводе из датог одговора на тужбу туженог органа и заинтересованог лица од 13.04.2016. године, као и наводе из поднеска од 11.05.2017. године. У односу на поднесак од 11.05.2017. године, навела је да се ради о сасвим другом управном поступку у коме је донет други управни акт. Сматра да пресуда Управног суда, наведена у том поднеску и уз исти достављена, није релевантна за решавање ове управне ствари. У односу на одговор на тужбу заинтересованог лица, исткала је да се у овој предметној ствари не ради о упису у катастар, па су ти наводи ирелевантни за овај поступак, јер се ради о поништају управног акта Секретаријата за имовинске и правне послове града Београда. Такође, указује да се у том управном поступку првостепеном и другостепеном, тражило оглашавање ништавости а не понављање поступка. Претпоставља да заинтересовано лице и није уписано као власник у катастру непокретности, за шта није у могућности да пружи доказе, а сматра и да није од битног значаја за решавање ове предметне ствари. Предлога у допуну доказног поступка није имала. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове управног спора је тражила и определила по врсти и висини, тако што је за заступање на усменој јавној расправи тражила износ од 18.000,00 динара, као и трошкове такси и одлуку суда по одмерању суда.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на јавној расправи изјавила да је оспорено решење правилно и на закону засновано, и да у свему остаје при наводима из датог одговора на тужбу и поднеска са прилогом од 11.05.2017. године. У целости је оспорила тужбу и у истој постављени тужбени захтев. Предлога у допуну доказног поступка није имала. Предложила је да суд тужбу одбије као неосновану. Трошкове управног спора је тражила и определила по врсти и висини и то за састав одговора на тужбу у износу од 36.000,00 динара, за састав једног необразложеног поднеска у износу од 18.000,00 динара, као и за заступање на расправи износ од 37.500,00 динара, што укупно износи 91.500,00 динара, као и таксу на одговор на тужбу према Таксеној тарифи.

По разматрању тужбе, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованог лица, те изјава странака датих на расправи, као и након извођења доказа увидом и читањем списка првостепеног и туженог органа, који су достављени суду и свих списка ове управне ствари, суд налази да је тужба неоснована.

Одредбом члана 257. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр.30/10), прописано је да се ништавим оглашава решење: 1) које је у управном поступку донесено у ствари из судске надлежности или у ствари о којој се уопште не може решавати у управном поступку; 2) које би својим извршењем могле проузроковати неко дело кажњиво по Кривичном закону; 3) чије извршење није могуће; 4) које је донео орган без претходног захтева странке (члан 116.), а на то странка није накнадно изричито или прећутно пристала; које садржи неправилност која је по некој изричној законској одредби предвиђена као разлог ништавости.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, уз претходно правилно и потпуно утврђено чињенично стање, без повреда правила поступка, правилно одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је првостепени орган, одлучујући о поднетом захтеву, правилно нашао да нису испуњени услови из члана 257. став 1. тачка 1. до 5. Закона о општем управном поступку за оглашавање ништавим предметних решења, те је применом члана 257. и 258. истог закона, донео своје решење, које је као правилно и на закону засновано потврдио и тужени орган оспореним решењем. Наиме, према стању у списима и разлозима образложења ожалбеног решења, тужилац је дана 17.04.2014. године поднео захтев, означен као “предлог” првостепеном органу да по службеној дужности, применом одредбе члана 257. и 258. Закона о општем управном поступку, огласи ништавим решења тог органа од 16.12.1999. године и 17.04.2003. године, која су ближе означена у диспозитиву првостепеног решења. У поднетом захтеву подносилац је истакао да је правоснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду XIII-П 2959/00 од 18.11.2009. године, утврђено да су ништави како уговор који је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов.бр. 6188/98 од 15.09.1998. године, тако и Анекс уговора оверен пред истим судом под Ов.бр. 4555/99 од 02.07.1999. године, које је тужилац закључио са инвеститором, а који уговор и Анекс уговора су представљали имовинско-правни основ инвеститора за доношење решења Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Општинске управе Нови Београд број: III 351-190/99 од 16.12.1999. године. Поступајући по поднетом захтеву, првостепени орган је утврдио да је по захтеву странке Б.Б. од 24.08.1999. године, за издавање грађевинске дозволе који је заведен код тог органа под бројем III-351-190/99, решењем III-351-190/99 од 16.12.1999. године и решењем под истим бројем од 01.11.2001. године, инвеститору – подносиоцу захтева одобрено извођење радова на претварању и адаптацији заједничке просторије – оставе П=13/98 м² и дела пасажа П=27,30 м² у пословни простор П=38,73 м². Такође, по захтеву инвеститора Б.Б. за изведене радове дозвољена је употреба изграђеног пословног простора решењем Одељења за грађевинске, комуналне и инспекцијске послове ГО Нови Београд III-351-70/03 од 17.04.2003. године, а према записнику Комисије за технички преглед Градског завода за вештачења Г-42/03 од 18.02.2003. године.

Имајући у виду одредбу члана 257. тачка 1. до 5. Закона о општем управном поступку, првостепени орган је и по оцени Управног суда правилно закључио да није испуњен ни један услов за оглашавање ништавим напред означених решења тог

органа. Ово због тога што су напред означена решења о издавању одобрења за градњу, као и одобрења за употребу изведених радова, донета по захтеву странке Б.Б. Из ..., од стране надлежног органа за решавање у управном поступку, у складу са одредбама Закона о изградњи објеката, у законом прописаном поступку, а извршењем решења није проузроковано ниједно кривично дело прописано законом, јер је предметно решење о одобрењу за извођење радова, извршено тако што је за предметни простор издата употребна дозвола број III-351-70/03 од 17.04.2003. године, и исти је уписан у Катастар непокретности решењем број: 952-02-10-1668/2003 од 17.03.2004. године, као право својине инвеститора Б.Б., као и да су решења донета по поднетом захтеву странке Б.Б. Из ..., од 24.08.1999. године, заведеног под бројем: III 351-180/99, за издавање одобрења за извођење радова, а не по захтеву стамбене зграде, овде тужиоца, што је првостепени орган правилно утврдио увидом у списе предмета Одељења за грађевинске, комуналне и инспекцијске послове Градске општине Нови Београд број: III 351-180/99, те да доношење предметних решења не садржи никакве неправилности које су по некој изричитој законској одредби предвиђене као разлог ништавости.

Према разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, тужени орган је, оцењујући наводе жалбе коју је тужилац поднео против решења првостепеног органа, и по оцени суда правилно нашао да је правилно поступио првостепени орган када је применом прописа на које се позвао у ожалбеном решењу, донео нападнуту одлуку, са потпуним и јасним образложењем, које у свему прихвата и тужени орган, из којих разлога је тужени, сходно одредбама члана 230. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу као неосновану, налазећи да у конкретном случају није повређен закон на штету жалиоца.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, као и изјаву пуномоћника тужиоца дату на расправи, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што решење чије оглашавање ништавим се тражи (као обликом најтеже врсте незаконитости која може постојати код решења донесног у управном поступку), не садржи никакве неправилности које су по некој изричитој законској одредби предвиђене као разлог ништавости. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које је правилно примењена напред цитирана одредба наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима и одредаба члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, чије се одредбе у управном спору сходно примењују на

основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Разматрајући захтев заинтересованог лица да му тужилац накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је заинтересовано лице имало трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара за састав једног необразложеног поднеска износ од 8.250,00 динара, као и за приступ на одржаној расправи у висини од 18.000,00 динара, што укупно износи 42.750,00 динара, будући да је исти заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), па је на основу одредбе чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члан 153. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу III диспозитива пресуде. У преосталом делу до траженог износа трошкови заинтересованом лицу нису додељени, јер су супротно наведеној тарифи префисоко постављени. Такса на одговор на тужбу заинтересованом лицу није додељена, будући да иста није ни законом прописана, нити је трошкове те врсте заинтересовано лице имало.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 31.05.2017. године, 20 У 1360/16

Записничар
Катарина Пецић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић